

Maria Poliduri (1902-1930)

Els refilets que s'apaguen – Eco en el Caos (selecció)

Traducció: Victoria Bescós

DEDICATÒRIA

Amic, el Temps de la tardor ha arribat
davant la meva porta. Du una groga
corona de murta. A les vencedores
mans una guitarra trista,

guitarra antiga que a dins amaga
un caramull de sons i sons. Sagrat
bressol. Tots els dolors, totes les coneixences
que eren dolces i que van fer-se amargues,

un so que degota en el seu cor.
Amic, el Temps de la tardor
davant la meva porta ha arribat sense dubtar-ho

i el so de la guitarra de tant en tant
com si fos la teva veu secreta
que em cantava llavors els teus versos.

PERQUÈ M'HAS ESTIMAT

Canto només perquè m'has estimat
en anys passats.
I en el sol, presagi d'estiu
i en la pluja, entre la neu,
canto només perquè m'has estimat.

Només perquè em vas agafar entre els teus braços
i em vas besar a la boca una nit,
només per això soc bella com un lliri ben obert
i una tremolor a l'ànima encara tinc,
només perquè em vas agafar entre els teus braços.

Només perquè els teus ulls m'ha contemplat
amb l'ànima a la mirada,
m'he adornat orgullosament amb la suprema
corona de la meva existència,
només perquè la teva mirada m'ha contemplat.

Només perquè, mentre jo passava, m'has fet sentir admirada
i en els teus ulls he vist passar
la meva lleugera ombra, com un somni,
patint, jugant,
només perquè, mentre jo passava, m'has fet sentir admirada.

Perquè em vas cridar vacil·lant
i em vas allargar les mans
i els ulls et resplendien
—un amor desbordat,
perquè em vas cridar vacil·lant.

Perquè i només perquè a tu t'ha agradat,
el meu caminar ha seguit sent bonic.
Com si em seguissis allà on anava,
com si passessis prop de mi.
Perquè i només perquè a tu t'ha agradat.

Només perquè m'has estimat vaig néixer,
per això la vida m'ha estat donada.
En la vida ingrata i incompleta
la vida em va ser regalada.
Només perquè m'has estimat vaig néixer.

Només pel teu sublim amor
l'aurora va obsequiar-me roses a les mans.
Perquè il·luminés un moment el teu camí,
la nit va omplir-me d'estrelles els ulls,
només pel teu sublim amor.

Només perquè tan bellament m'has estimat,
he viscut, per multiplicar
els teus somnis, bell meu, que t'has post,
i així moro dolçament,
només perquè tan bellament m'has estimat.

PRIMAVERA

Ha esclatat la primavera també aquí a cada branca d'arbre.
Els parcs han florit també aquí.
Però la seva alegria festiva només em diu
que soc lluny de tu, Atenes.

Ve sense ser convidat, mut, amb la llur sol,
un plugim que ningú no sospitava,
i sento com l'enyorança de tu em va encenent, com si
només caigués per mi.

París. Primavera 1927

AI, EL MEU COR

Ai, el meu cor troba a faltar,
ara que fuig el dia,
l'alba rosada,
el sol, el cel.

Els somriures infantils,
l'onada que responia
al rumor de la nostra alegre
veueteta fent-la ressonar.

La barca que es balancejava
en la embriaguesa del nostre somni,
l'amable cançó que es barrejava
amb el silenci de l'infinit.

L'aurora que pintava de rosa
la nacrada immensitat,
el desig immaculat
dins dels nostres ulls angelicals.

Ai, el meu cor troba a faltar,
ara que el dia s'apaga,
el pas de la bellesa,
la joventut que m'abandona.

NO HO DIRAN

Que el meu dolor va florir, no ho diran
malgrat les meves tristes cançons.
Com papallones les alegries se m'acostaven
perquè jo era ufana com les flors.

Que el meu dolor va madurar, no ho diran
malgrat les meves amargues cançons.
Els meus amors com rossinyols cantaven
perquè jo era tendra com les flors.

Que es va fer gegant el meu dolor, no ho diran
malgrat les meves esqueixades cançons.
Els amants de la gresca, sense adornar-me'n, se m'acostaven
perquè jo era silenciosa com les flors.

Que el meu dolor va morir, no ho diran
malgrat les meves callades cançons
i passarà la vida damunt meu sense importar-li
que em vaig apagar dolçament com les flors.

SOMNI

No m'arribava cap remor
a la vida que vivia.
I el record se m'esvaïa
de tots els que m'estimava.

I va venir la teva mirada somrient,
primaverall esperança,
i d'allò que em faltava
em va parlar amb esperança.

Però les nostres alegries tenen ales
i hi ha la tardor
dins la meua pròpia veu,
que et diu a crits: «Queda't».

I de la teua mirada el somrient
sol es pondrà
i el somni s'oblidarà
sense que es faci realitat.

AMB ELS LLIRIS DEL SILENCI

Amb els lliris del silenci que es dobleguen
a les meves mans vençudes,
amb els pensaments que debades es persegueixen
els uns als altres més enllà dels estels,

amb els ulls que alguna cosa enyoren,
alguna cosa que del tot ignoro,
com si no hi veiessin, com si no patissin,
ulls immaterials, ulls eteris,

m'aturo en aquesta visió i crec.
No sé què crec. Fullejo
els teus poemes i sempre faig de medidora.

Entre el teu pensament i la voluntat de l'infinit.
I, com que mai no tanco el ulls,
sé que ja no és un parany del somni.

OH, ABAIXEU AQUESTA LLUM...

Oh, abaixeu aquesta llum!
A la nit, de què serveix?
Ha passat el dia. És suficient.
Qui sap si el meu Son secret
està a l'aguait per aquí,

i si se li estronca el moment
de venir quan jo l'espero.
Tinc l'ànima a la boca,
els plors m'han deixat
el pit cansat.

Emporteu-vos la llum! Ja és hora
que em quedi sola.
Basta l'engany d'una sola vida.
Cada esforç és un enemic
per a la meva darrera batalla.

Que s'aturin ja les angoixes.
Que em quedi alguna cosa
per seduir la nit
i fer que s'acoti una mica més càlida
sobre el meu ull intranquil.

Emporteu-vos la llum! És el moment!
El vull tot per mi.
És el moment de dormir.
Emporteu-vos la llum! Em turmenta...
Em denega la meva ànima...

A PROP TEU

A prop teu no bufen enfurits els vents.
A prop teu tot és calma i llum.
A la nostra ment amb la filosa daurada
es cabdella el rosat pensament.

A prop teu el silenci sembla una rialla
que uns ulls tendres reflecteixen,
i si mai parlem, voleteja
prop de nosaltres l'ociosa alegria.

A prop teu la tristesa esclata com una flor
i sense adonar-nos-en passa per la vida.
A prop teu tot és dolç i tot és com borrisol,
com carícia, com rosada, com alè.

SARAU

A un sarau m'han convidat els camarades.
No els diré que no. Hi aniré per oblidar!
Em posaré el vestit vermell
i envejaré la meva pròpia bellesa.

El mort que tinc dins meu, amb orgull
i amb amor el portaré amb mi.
Seré ara alegre, ara misteriosa;
seré una missatgera de la Mort.

Els camarades moribunds al sarau
encara que beguin vi no s'emborratxaran.
Una maledicció els farà companyia,
però jo seré preciosa i no en sospitaran.

Després demanaran una cançó,
esperant potser una pàl·lida alegria,
però serà tan certa la meva cançó
que callaran desconcertats.

VESPRE

Benvingut, quan arriba el fosc vespre
tan suau, com una carícia, per tocar-me
i atreure'm a poc a poc el pensament
cap al carreró obscur, interminable,

on esperen que jo hi passi
totes les meves alegries, callades,
belles, atractives i esquives, com si
portessin les daurades ales del somni.

Benvingut, quan arriba com la bondat
per esborrar-me la cansada mirada
i per deixar que la meva ànima lliurement
arribi enllà de la calma.

I FOU UNA NIT PRECIOSA

I fou una nit preciosa tant en la teva mirada
com en les teves cançons. Fou dolça,
una nit en les teves velles cançons,
plena d'estels, nit màgica.

L'únic amor de la teva solitud,
tan bell, tan suggerent,
es va tornar passió dins del teu cor,
dins del teu cor desolat.

Ai! Les teves velles cançons que ploraven
I eren tan inefablement dolces
i ho amagaven modestament i no ho deien.

Ai! Les teves velles cançons, que són
tristes com secrets d'amor,
com flors llagrimoses que callen.

Maria Poliduri. 1989. *Απαντα [Obra completa]*. Atenes: Αστάρτη.

Maria Poliduri
Imatge: Wikimedia Commons